

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 676/2020
08.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Дабетић, адвокат из ..., против туженог Завода за спорт и медицину спорта Републике Србије из Београда, кога заступа Стефан Здравковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости решења, одлучујући о изјављеној ревизији туженог против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1789/18 од 17.10.2018. године, на седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1789/18 од 17.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 138/16 од 12.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништаво решење туженог број 01-723 од 08.02.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од фебруара 2016. године до октобра 2017. године, исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање, за период од 08.02.2016. године до 31.07.2017. године, ближе наведене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка, у укупном износу од 164.500,00 динара, док је ставом петим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1789/18 од 17.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији туженог и испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања, произлази да је тужилац био у радном односу код туженог на пословима ..., да му је решењем туженог од 08.02.2016. године, отказан уговор о раду због тога што је услед организационих промена престала потреба за обављањем послова на којима је тужилац радио, односно зато што је новим правилником о систематизацији послова укинута наведена служба. Тужени је исплатио тужиоцу отпремнину након престанка радног односа 31.03.2016. године, у износу од 199.672,56 динара (уместо 238.028,06 динара). У време спровођења рационализације запослених код туженог је било запослено укупно 82 извршиоца на неодређено време, а решење о отказу уговора о раду добило је 12 запослених, јер је дошло до укидања осам радних места, док је на радном месту ... дошло до смањења броја запослених за четири извршиоца. Тужени је донео Правилник о организацији и систематизацији послова 22.01.2016. године, али није донео програм решавања вишка запослених, иако је био у обавези да то учини, с обзиром на број запослених којима је престао радни однос, па је на тај начин поступио супротно одредби члана 153. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права основано закључили да тужени у поступку рационализације броја запослених није испоштовао законом предвиђену прецедуру из којих разлога су усвојили тужбени захтев тужиоца и утврдили да је решење о отказу уговора о раду ништаво.

По оцени Врховног касационог суда разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, одредбом члана 153. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/14), прописано је да је послодавац дужан да донесе програм решавања вишка запослених ако утврди да ће због технолошких, економских или организационих промена у оквиру периода од 30 дана доћи до престанка потребе за радом запослених на неодређено време и то за најмање 10 запослених код послодавца који има у радном односу више од 20, а мање од 100 запослених на неодређено време. Одредбом члана 158. став 1. истог закона прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду, у смислу члана 179. став 5. тачка 1. овог закона, запосленом исплати отпремнину у складу са овим чланом.

Неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да послодавац није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених, као и да није повредио процедуру приликом давања отказа, имајући у виду наведену одредбу члана 153. став 1. тачка 1. Закона о раду, те да је код туженог било запослено 82 радника, а за 12 запослених престао радни однос као технолошком вишку, па супротно наводима

ревизије, а полазећи од садржине наведене законске одредбе, није од утицаја колико је радних места укинута, већ колико је запослених на тим радним местима добило отказ.

Супротно ревизијским наводима, решење о отказу уговора о раду тужиоцу је незаконито и из разлога што је обавеза послодавца да тужиоцу за чијим је радом код туженог престала потреба, обрачуна и исплати отпремнину у року од 30 дана од дана престанка радног односа, сходно одредби члана 22. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору. Тачно је да решење о престанку радног односа неће бити ништаво ако је исплата извршена и после датума означеног као престанак радног односа због грешке у обрачуну зараде или ако је запослени примио отпремнину пре подношења тужбе за поништај одлуке о престанку радног односа, али у конкретном случају тужиоцу је радни однос престао 08.02.2016. године, тужбу за утврђење ништавости решења поднео је 08.03.2016. године, а тужени му је исплатио отпремнину тек 31.03.2016. године и то у умањеном износу.

Правилно је обавезан тужени да тужиоцу исплати и накнаду штете у висини изгубљене зараде, као и да тужиоца врати на рад и уплати припадајуће доприносе применом одредбе члана 191. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски навод у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, па је из напред наведених разлога, Врховни касациони суд на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Одлуке о трошковима парничног поступка су донете правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, док је захтев за накнаду ревизијских трошкова туженог одбијен, имајући у виду да тужени по овом правном леку није успео.

Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић